

INTRODUCCIÓ

La majoria dels mortals mai escriuran un llibre. No ho deuen considerar necessari ni profitós. De fet, deixar escrits els propis pensaments, dèries o ficcions diverses, implica despullar-se un mateix. Deixar de ser opac; esdevenir transparent.

De tal manera que, els lectors, poden entrar en coneixement d'algunes intimitats, limitacions, aspiracions o desitjos de l'escriptor. Justament allò tant preuat que, qui no posa negre sobre blanc, deu voler preservar.

Emprendre l'escriptura d'unes memòries, una novel·la o bé un assaig que abordi inquietuds, temors o bé incerteses que formen part de la vida quotidiana, requereix una certa valentia. Un cert desvergonyiment. Encara diria més: per escriure un llibre cal un xic d'immodèstia que, potser, requereix una dosi de vanitat.

Per què, qui soc jo per teoritzar sobre aquells interrogants que projecten ombres sobre l'existència, el sentiment transcendent o l'intent de comprendre l'Univers o bé el per què passen les coses?

El llibre Assaig sobre la incertesa pretén ser un assaig exposat de forma cronològica de temors, pensaments i dubtes, escrit inicialment, amb motiu de patir una malaltia greu, que amb mala sort, em podria portar al cementiri. A aquesta inquietud cal sumar-hi el desplegament de la pandèmia de la Covid que, al començament, la vaig viure com una plaga bíblica d'abast mundial; un autèntic cataclisme, la civilització tal com la coneixia anava a mal borràs.

I d'una incertesa viatjo cap a una altra. Immergit en els dubtes més amples i profunds com el propi decés, recordo assegut a la gandula del balcó tot contemplant el firmament, les velles incertituds ja superades i rememoro els episodis viscuts que projecten una difusa claror d'esperança.

Malgrat tots els malgrats, les incerteses, la solitud còsmica de cada ésser humà i les seguretats amenaçades, tenim moltes raons per donar les gràcies a qui correspongui per tot allò que disposem.

Ni que sigui a Déu.

1 PENSANT EN L'INGRÈS, gener de 2020

Fa una estona que la Marina m'ha confirmat que, efectivament, demà passat dia 30 de Gener de 2020, m'esperen a la Clínica Teknon. He d'arribar a les 6:30 del matí, una estona abans que obrin el taulell d'admissions. Tocarà matinar. De fet, he sigut jo qui ha trucat a qui; van dir-me que m'avisarien el dia abans però no he volgut esperar la seva trucada de darrera hora. No és una manera adequada avisar a l'últim moment.

Un vol fer-se la idea de tot plegat. Veure's a sí mateix entrar a l'hospital, presentar els papers, esperar abans i després, fer cua, escoltar els comentaris d'altres pacients que també ingressen per ser operats... i sentir allò que diuen els seus familiars i amics. Les mudes, els estris d'higiene personal, la bossa, la....No ens hem deixat res? Les peripècies fetes per arribar a l'hora i el patiment mirant el rellotge amb el cotxe aturat a la Ronda de Dalt...

Després ve la llarga seqüència de mirar constantment la pantalla que va cridant als pacients segons uns números i unes lletres aleatòries (acompanyat d'una melodia que crida l'atenció) i, de reüll, mirar el paperet que tens a les mans per constatar que encara no és el teu torn. Quan esperes, tot avança més lentament.

Aquest exercici d'imaginar-me els primers passos administratius per ser operat del que sigui, no els puc ordenar mentalment sense el control del factor temps. Costa trenar la troca dels tràmits a seguir si no sé quan l'operació es durà a terme: a primera hora, a migdia o bé serà cap el tard?

2 EL MOTIU, febrer de 2019

Tot va començar quasi un any abans. Va ser en motiu de fer-me l'anàlisi anual que m'ordena el Dr. Villalví de la Seguretat Social, per controlar el meu estat general de salut que, cada any, mostra dos asteriscs. L'anàlisi diu que han augmentat els asteriscs, ara són tres i, el nou indica que el PSA està a 5.1. Al mateix despatx, el Dr. Villalví em diu que vol fer-me un tacte. Millor dit, em pregunta si hi tinc cap inconvenient i després de l'exploració comenta que no troba res endurit que pugui indicar una prevenció d'alarma. Dins meu, la cosa es dispara. Faig saber al Dr. Villalví que portaré l'anàlisi al meu uròleg de la mútua i que el tindrè informat...

Immediatament, vaig anar a veure al Dr. Viladoms, el meu uròleg des de fa potser 28 anys. Miri aquest asterisc, doctor!. Fotre! Si que és mala sort! No ho hauria dit mai...Obre l'ordinador i repassa el meu historial de 28 anys de revisions quasi anuals. Si durant una pila d'anys la pròstata ha pesat constantment vint i cinc grams! Fa una pausa i proclama que, amb els anys, el PSA va pujant de grau i normalment augmenta el volum i el pes, sense que sigui un símptoma alarmant. Et faré la revisió, passa.

Orines dins la paràbola i tens el cabal normal per la teva edat, buides del tot, en l'ecografia no veig res anormal i amb el tacte no trobo cap anomalia. Segons l'eco, el pes ara mateix, és de 27 grams...Durant la darrera visita de fa quinze mesos tinc anotat que vas dir-me que la "titola no et funcionava tal com voldries", i et vaig dir que l'edat no perdona.. que hi havia pastilles per ajudar a...però no en vas voler. Doncs, ara, la titola encara va pitjor doctor! Escolta, vine d'aquí a sis mesos, cap al Novembre i em portes aquestes proves. Contrastarem amb la informació que ara tenim. No pateixis! Tot té solució!

3 SETEMBRE-OCTUBRE de 2019

El cap rumia per lliure. Els mesos van passant com si res, sense cap neguit especial ni símptoma que pugui associar a l'augment del PSA. El calendari però, és implacable: quan haig d'annotar a l'agenda quelcom a fer per a la tardor del mateix 2019 o a començaments de 2020, apareix ben visiblement, una nota que em recorda les proves ordenades pel Dr. Viladoms i a sota l'escrit, ben subratllat i amb lletra majúscula, un altre recordatori: PENDENT. Sí, pendent, com si jo mateix no sabés que és durant el mes d'Octubre que he de fer la roda de proves: ressonància magnètica multi mètrica, anàlisi general, RX del tòrax, electrocardiograma informat, ecografia RV i altres complementàries. És un estrany costum que tinc el d'annotar com a pendent, tot allò que escric a l'agenda per fer uns mesos més endavant...És clar que està pendent!

Amb el pas dels dies, de tant en tant, m'arriba el rau-rau inconcret i difús d'un senyal d'alerta llunyà. Una remor de fons que em recorda aquest paràmetre sortit del normal, per excés. I no puc evitar mirar de reüll un escenari no volgut ni desitjat a cavall d'aquesta malaltia anomenada càncer. Mira que si...

He passat l'estiu a La Canyada amb tota la tribu i arriba el dia de desempolsar la recepta del Dr. Viladoms. La ressonància l'encarrego a La Creu Blanca. Tinc entès que disposen de les millors màquines i les més modernes. Fotre!! Subratllo que m'hauran d'adormir, jo no puc entrar al tub sense patir un atac de claustrofòbia...Quan encomano la prova a la mútua, em diuen que el Dr. Viladoms ja no forma part del seu quadre d'uròlegs i que la mútua, no la pot autoritzar.

Llavors no em queda cap altre sortida que fer-me visitar per un altre uròleg que pertanyi a la mútua. I el trobo; és el

Dr. Bouchi i visita al centre mèdic que tinc al costat de casa. Explicada la casuística, l'uròleg em diu que no hi ha cap problema per fer-me els volants de les proves, inclosa la sedació però, que m'estiri al llit que vol explorar-me. L'ecografia no revela res anormal però, el tacte rectal – em diu indica que “en el cuerno derecho de la pròstata hay una zona fibrosa, no dura”. L'actitud, l'anar directe al gra i la franquesa del Dr. Bouin m'obra la caixa dels trons. “Sí, la ressonància que li demana el Dr. Viladoms, es del tot necessària... em portarà el resultat quan el tingui?”. No ho dubti pas, el vindré a veure!. Les altres proves, decideixo fer-les d'una tirada a la mateixa clínica Teknon.

Recordo l'extrema cordialitat dels tècnics de Creu Blanca quan demano hora per fer la ressonància amb sedació... Vol dir que li farà angúnia? Miri, si vol, li ensenyo la màquina i veurà que és molt oberta, molt més que les que conegui. I efectivament, quan acaba el servei en curs, em mostren el tub que no vull acceptar, sé del cert que em farà claustrofòbia. M'han de sedar.

Al cap d'uns dies, després de sedar-me -dolç adormiment- m'entren al forat. No en recordo res. Quatre o cinc dies més tard, vaig amb la Teresa a recollir el resultat i haig de reconèixer que m'aproximo al palauet de la Creu Blanca -que està en obres- literalment acollonit .Agafem el sobre talment com si fos un paper intranscendent... Moltes gràcies!.

Amb l'ànim encongít, dins el cotxe a la penombra de l'aparcament del centre, llegeixo l'informe de dalt a baix. Confirma el que va dir el Dr. Bouin en el sentit que “Área de 10x4 mm, situada en zona periférica, lóbulo derecho, región media, hipotenso en T2...Dado el pequeño tamaño, se sugiere considerar Biopsia Fusión”. Penso en aquest moment que el Dr. Bouchi és molt competent!

Alarmat, ara amb motiu de causa, ensenyo el resultat de

la ressonància en primer lloc al Dr. Viladoms atès que tenia visita privada demanada anticipadament i em torna a exclamar que quina llàstima! Una pròstata de 25 grams durant tants anys sense donar símptomes de cap mena... és així, quina mala sort!... no et tocava. Bé no queda cap més remei que fer una biòpsia. Et sedaran i ni te n'adonaràs. Em portes el resultat i trobarem solucions...com a màxim t'hauràs d'extirpar la pròstata i assumpte acabat. No et preocupis! Si fos així, sàpigues que implica molta dificultat per tenir ereccions i una provisional incontinència de l'orina...Vol dir doctor que quedaré capat? Jo no ho diria així, però les conseqüències hi son. M'ho diu mirant-me fixament als ulls, com volent dir que no m'has entès o què?.

En el millor dels casos quedaré quasi capat. Primer dany colateral!. N'hi hauran més? La incontinència urinària no la considero un mal, en el sentit que serà per uns temps que, sembla que va cap els tres mesos o més enllà, tot depèn de cadascú i de l'edat...

Què en dirà d'aquesta ressonància el Dr. Bouchi? Li he de mostrar. Com que també vaig demanar visita per endavant, demà a les 10:30 h. ens veurem. Sí, sí. "Queda confirmat el meu diagnòstic..." em comenta, sense mirar-me, mentre escriu a l'ordinador els detalls tècnics de la ressonància. "Fixis que cita ... que en el cuerno derecho –tal com li vaig dir-, aparece un cuerpo fibroso, no grande y no duro, que es sospechoso"... I em confirma que cal fer, ja, una biòpsia tal com aconsella la pròpia ressonància magnètica multi mètrica...i sense més preàmbul, comença a escriure el volant per a l'autorització de la mútua. A la seva pregunta, li contesto que me la vull fer a la Clínica Teknon. I em torna a repetir si li portaré el resultat de la biòpsia per valorar-ne el contingut. I tant, que ho faré! Abans d'anar-me'n, m'aconsella no fer projeccions, que no em torturi...que d'això tothom en surt.

Ara em toca posar en coneixement de les meves penes al Dr. Villalví, el meu doctor de referència a la Seguretat Social. Aquell doctor que veig una vegada a l'any i que entenc que ha d'estar al corrent pel que pugui ser. Qui sap! Doncs sí, s'ha de fer, em diu.. I mira que jo no vaig trobar aquest nòdul fibrós quant vaig fer-te el tacte! També t'ho faràs per la mútua, oi?

Amb la sensació que les coses es precipiten, em trobo amb la Teresa i la Rut, dona i filla, respectivament, a la clínica Teknon asseguts esperant que em cridin per fer-me la biòpsia. L'estona d'espera, em permet observar altres pacients que, sols o acompanyats, estan a l'aguait del seu torn per fer-se un anàlisi o una prova. Proves potser intrascendents, diagnòstics reservats i assajos per detectar possibles malalties severes. Les cares de la gent semblen indicar per a quina categoria de prova estan fent cua... Acompanyants que miren el mòbil sense parar, altres que revisen documents mèdics i també hi veig cares eixutes, hieràtiques, de mirada perduda, en estat de vigília, en guàrdia, en actitud d'alerta preventiva.....No sé quina cara hi poso jo mateix però, sé que estic de vigia, de sentinella de mi mateix. Ben aviat em porten a una petita habitació ambulatoria -en diuen un box -situada en un racó del laberint de passadissos de la mateixa planta de Diagnòstics Generals. Preguntes de rigor per saber si estic orientat. Li prendrem la pressió. Està en dejú? Em pot dir el seu nom?... I el segon cognom?. I em punxen l'avant braç...

Torno a la vida conscient estirat al box inicial després de fer-me la biòpsia convenientment sedat. La Teresa em fa saber que, d'aquí a cinc dies, podrem recollir els resultats. Jo, encara no estic despert del tot. Tampoc noto cap dolor ni molèstia.

4 GALL O GALLINA

Cinc dies de notable tensió continguda, em porten a rumiar que s'acosta l'hora de la veritat tècnica. Serà gall o gallina, però ja no hi haurà l'espai mental per especular. Una cosa lleu o una lesió -en diuen lesió- que pot desestabilitzar la vida. La meua i la de la tribu. Una moneda que cau cap una banda o se'n va cap a l'altra. Vet ho aquí!

Em recordo conduint en direcció a la clínica Teknon en companyia de la Teresa. No comentem el tema que ens porta a recollir els resultats de la biòpsia ni les derivades que en poden sorgir. Talment com si anéssim a un lloc indeterminat...

Aquesta vegada és a la penombra de l'aparcament de la mateixa clínica on obro el sobre que recolzo sobre el volant del cotxe. El gall o la gallina es diu Adenocarcinoma de pròstata. Gleason:6 (3+3). Abans i després del diagnòstic hi ha una tirallonga de descripcions del material extret del "cuerno derecho" però també del costat esquerre, del qual, també han pres diversos cilindres de mostres. Es justifiquen les seves dimensions, mètodes i paràmetres acceptats per l'OMS, sota els quals, s'ha realitzat la prova.

Rellegit una i altra vegada el que allà es diu, s'evidencia que ja pertanyo a aquell grup de persones -aquesta malaltia no és la que sofreixen els demés?- que lluiten, des de fa anys i panys, contra la malaltia amb sort desigual. Moltes d'elles les he vist desfilat. Malalts que sobtadament s'han vist arrossegats per la riuada cruel sense quasi temps ni d'adonar-se'n...I cada vegada més, hi ha malalts que se'n surten. També en conec d'una admirable resistència, que potser reculen però, molt lentament...i han après a conviure amb la dalla.

Quina gravetat té la meua malura? No sento cap mal ni dolor. Si no fos pel resultat que acabo de llegir, diria que